

ЖІНКА У ЗОНІ

Агі, "перестройка"! Кого ж ти розставиш на шахівниці у білих лавах, кого в чорних? А йшов тільки 1988 рік - не 90-й!.. Інна, сидючи тоді поруч з поетесою, зрозуміла, що її утримувало від остаточного примирення з цією жіночкою, проте водночас гострою на язик киянкою: ця її раптова нежіноча різкість, якась самотня самодостатня гордість, що її багато хто мав за зверхність і гординю.

Які ми немудрі, які поверхні, думала вона тоді і, несподівано для себе самої, зважилася на психологічний тест.

- Ви можете миттю пригадати два рядки зі світової поезії чи рядок з прози, які б відбивали ваше відчуття чорнобильських проблем? - звернулася вона до сусідки.

Поетеса глянула на неї пильно і ніби аж здивовано. Після недовгої паузи, так само дивлячись Інні в очі, карбуючи кожне слово, процитувала:

- "Красная лошадь улыбки твоей бежит по манежу лжи". Жак Превьер. - Потому, ніби вибачаючись, стелула плечем і склала в замок пальці. - А з прози? Трошки перефразую Селінджера: "Над пропастью... во лжи".

Інна точно пам'ятає, що вона інстинктивно відсунулася.

- Ви що - читаете потаємні думки?
- Мати б що читати! - засміялася її сповідниця.

Зона відчуження.
Поминальні дні.

Це було найкоротше і наймісткіше для Інни інтерв'ю за все її журналістське життя.

...Військовий, що спинив їх для дозkontролю, провів дозиметром по колесах автобуса - сплунув, похитав головою. Зміряв ганчірку на сідцях, об неї вони - не дуже то й старанно з утоми - витирали підшви. Постовий вилаявся, пробурчав до водія:

- Викинь негайно. Та їдьте швидше, поки вода.

- Пропала наша звуачка, - присвиснув сонно котрийсь із хлопців.

По склу і даху автобуса барабанив навальний, як потоп, дощ.

- Оце так овації вам! - нещасним голосом, ніби аж проскімлив, простогнав водій. - Мо' перестоїмо в Іванкові?..

- Попливли, попливли вперед, як амфібія, - силувано-хоробро, та спонукально прорік Дмитро - селянський син.

- А бруду ж навозять нашим дітям! - стиха, мовби сама до себе, мовила поетеса... - І дощ миває не всі сліди...

Чому так вкарбувалося, таким важливим здалося тепер Інні кожне слово того вечора?.. Не знала.

Вона не захотіла влаштуватись у готелі Зеленого Мису, натомість хтось із її

знайомих дав їй ключ від тимчасово вільної кімнати в баракі турбінного цеху. І то правда: в готелі не попрацюєш, а я увесь час бачу блокнот на її колінах, густо помережений дрібним почерком. Так ясно розсада сходить, а що там лишиться з того зеленого війська, що вона вчиться за кілька днів, коли забудеться перше враження від зустрічей, розмов, - один Бог відає! Навіть диктофона немає в редакції - яка злидота, як можна працювати, чортзна. Дикунство, а не цивілізація.

Після розмови з Оксаною увесь час відчуваю роздратування, яке не полишає мене. Мені здається, я хотів би, аби ця київська прогноза швидше зібрала матеріал і не муляла тут очі. Щоб звиялася звідси... Та я підозрюю, що брешу собі. Ні, я навіть знаю напевне, що я хочу іншого. Аби цей провінційний Шварцнеггер з реакторного цеху не траплявся на моїй стежці. Я чую, як наливаються мої кулаки і сверблять відмолотити його по першому класу. Усівся по діагоналі від їхнього столу в ідальні, пас її очима, а вона не бачила ні мене, нікого з вахтовиків, що міряли новеньку хтивими позирками, і не торкнулася жодної із страв, тільки пила - сік, потім його компот, потім каву з молоком - і лепетала до свого Ромео, як шістнадцятка. Це коли вся станція знає, що він, літун, звихнувся на Тетяні, покинув сім'ю і тільки й жде, щоб ця малохольна вирулила на зворотний рейс.

Київ... Чи повернутися мені туди, в автопарк, ближче до Оксани, на круги своя?.. Ні, шлях до Києва для мене відрізаний... До речі, коли ця спитала мене в автобусі, кинувши на покажчик "ДО КИЄВА 158 КМ": "А небом скільки? З попутним вітерцем?" - я глипнув у її очі і побачив за скельцями окулярів не глузливую усмішку, як сподівався, а такий пекучий смуток, таку стривоженість, що одвів погляд, не мовивши й слова...

Господи, яке мудре, яке вільне життя було б, якби ти не творив цієї спокуси в жіночому образі! Два роки я, мов той монах, не торкався тіла жінки, як жонофоб, мало не з ненавистю спостерігав кожну звіддала, підозрюючи кожну і всіх в усіх смертних гріхах!

Як маніяка, виводило мене саме на ті закутки, де бачив п'яний шал, злягання і злягання, голі сідниці, звабліві лекала стегон, - я подумки гвалтував їх усіх, у сні мої приходили вони як жагучі, безсоромні повії, і в кожній хотів і бачив Оксану, і жодна, крім неї, я знав, не втамувала б моєї жаги. А вона закам'яніла, як та Брестська фортеця, і не підпускала мене й на гарматний постріл... Пробував упитися сам і, здавалося, вже був п'яний як чіп, і вже сласилися ті повійниці й під мене, баского, дужого, як жеребець, а от ні - збриджувалися мені миттю, вбивали мою плоть, паралізували мене, аж нехить піднімалася до горла, ніби якась кара Божа чи помста за її зневаженого, скаліченого, опроміненого Павла...

А де подітисся, що діяти, коли тобі двадцять вісім років і ти щоночі прокидаєшся від напруги й бажання, а вранці пересилюєш біль, запаковуєш джина у джинси, - це живе поза твоїм розумом, певно, підсвідомість так розправляється з нами за погамований нормальний інстинкт. Я обливаюся крижаною водою, я до знесилення від п'ятої ранку катую своє тіло йогою, а воно, як злочинець, у затамованих сигналах мозку готує гмазху на мою свободу і вкотре підковує глузливу інвективу: не тратьте, куме, сили, спускайся на дно! Отож, тварюко, не заносься, ставай на всі чотири та нанюхай підходящу сучку!..